

KAZUKO SAEGUSA

Ám ảnh tú Kofudo

Phạm Đức Thân dịch

MƯA NGÃ TỪ ROKUDO

Kazuko Saegusa

Người dịch: Phạm Đức Thân

mưa ngã tư Rokudo

Kazuko Saegusa

Người dịch: Phạm Đức Thân

Bìa: M. C. P

Nguồn: Chim Việt cành Nam

mưa ngã tư
Rokudo

KAZUKO SAEGUSA

Người dịch: Phạm Đức Thân

Tạp chí *CHIM VIỆT CÀNH NAM*
số 84 * 21-11-2021

Kazuko Saegusa (1929 - 2003) nhà văn nữ Nhật, từng đoạt giải văn chương Tamura Toshico 1969 và Izumi Kyoka

1983. Phong cách u uất, với trần thuật khó tin là xác thực, huyền tưởng, nhân vật thường bị ám ảnh bởi định mệnh và cái chết.

Thể loại truyện khó tin là xác thực có thể thấy rõ ngay đầu truyện. Vd. người kể bị bệnh tâm thần, huyền tưởng.... Nhưng cũng có thể câu chuyện là cái khung trong đó người kể có những chỉ dấu cho thấy khó tin. Tác dụng là gần cuối truyện độc giả mới thấy hiển lộ tính không xác thực và phải xét lại cảm nghiệm của mình. Chưa kể đôi khi không có hiển lộ rõ ràng và độc giả phải tự thẩm định tác giả nói bao nhiêu phần tin được, và truyện phải được hiểu như thế nào.

Mưa Ngã Tư Rokudo (1987) có tính huyền mộng. Đó là truyện ma, dựa trên hoang đường về một nhân vật trong văn chương cổ xưa của Nhật, có thể qua

lại giữa hai thế giới âm dương. Nhưng truyện cũng dựa trên thực tế của xã hội Nhật hiện đại, đó là các vụ ly dị gia tăng. Nhân vật nam cảm nghiệm gia tăng độc lập của phụ nữ như một giấc mộng xấu, ngoài kiểm soát của mình. Và nhân vật nữ cũng cảm thấy hoang mang, chóng mặt trước tự do của mình: rời bỏ được quá khứ, nhưng tương lai không biết ra sao.

(Phạm Đức Thân dịch từ bản Anh ngữ *The Rain at Rokudo Crossroad* của dịch giả Yukiko Tanaka)

 óng tối bao trùm chung quanh làm mưa trông đen kịt. Anh không thể nhìn thấy ngay cả đầu ngón tay, nhưng có ánh sáng lạ lùng quanh dưới bàn chân. Có lẽ vì mưa hắt lại khi chạm đất. Cho dù đen kịt thế này cũng vẫn phải có tia sáng, anh nghĩ; nước hẳn phải phản chiếu các tia sáng này.

Vừa mới đây có một mùi trong nước mưa - một mùi mốc ẩm, oi ả, ngọt ngạt của đất ướt. Mùi của cây bụi và cỏ đang bị mưa rửa sạch.

Người đàn ông không nhớ mưa bắt đầu lúc nào, nhưng anh chắc chắn đó là lúc bóng tối đã phủ xuống. Mưa rơi một

lát thì mặt trăng gần tròn nhô lên, nhưng liền đó lại biến mất không còn chiếu ánh sáng trắng mầu lam nhạt trên bầu trời. Rồi mây dày đặc xanh lam lan cùng khắp, phủ cả triển phía tây lẫn phía đông của ngọn núi, Chớp lóe sáng, chạy chữ chi từ trên mây xuống. Chớp yếu ớt và sấm nghe như từ xa. Sắp hết mưa, người đàn ông nghĩ. Rồi đột nhiên lại mưa như trút. Mưa bao trùm mọi đường phố của Kyoto; sức mạnh của nó làm rung chuyển đường phố.

– Ông cho tôi trú được không?

Khi người đàn ông nghe tiếng người phụ nữ, thì nàng đã ở dưới cánh dù của anh. Anh dừng bước. Mặc dù trong bóng tối anh không nhìn rõ mặt nàng, nàng hình như còn trẻ. Anh gật đầu.

– Cô đi lối nào? Người đàn ông hỏi.

Người phụ nữ không trả lời và tiếp tục bước. Người đàn ông giữ bước theo nàng. Anh không biết nàng muốn anh đưa nàng bao xa, nghĩ rằng nàng có thể gây phiền. Nhưng anh không khó chịu - có lẽ anh có thể mời nàng ghé tiệm rượu gần đó trong khi đợi mưa tạnh. Ý tưởng này làm anh vui lên một chút.

Mùi hương tóc người phụ nữ phảng phất dưới cánh dù, và mặc dầu có tuổi anh cũng thấy xao động. Như thể nàng biết nhịp bước anh thường đi, người phụ nữ bên anh bước không nhanh quá, cũng không chậm quá. Ngay người vợ gần 20 năm cũng không thể bước như thế này. Vợ anh luôn phàn nàn anh bước quá nhanh, và nàng luôn phải gấp lên nếu không muốn bị tụt lại sau.

Người đàn ông rẽ tại một góc đường và hướng về phía ngược lại nhà mình.

Anh không biết có tiệm rượu nào hướng đó không, nhưng vào tiệm rượu khu anh ở thì không phải là ý tưởng hay.

– Nè, ông đợi chút - người phụ nữ nói - Có phải đã sai đường không?

Anh giật mình. Đây có thể là một người biết anh, có lẽ một láng giềng.

– Tôi nghĩ chúng ta sẽ ghé đâu đó uống chút rượu. Mưa cũng sắp tạnh.

Anh lấp bắp thốt lên mấy lời... Người phụ nữ nhếch mép, cười khẩy.

– Nếu cô không muốn, tôi không ép. Tôi sẽ đưa cô về nhà.

Vừa nói xong anh chợt cảm thấy giận chính mình. Anh đã làm gì để xứng đáng với người phụ nữ lạ này. Anh nên thu cái dù lại và bảo nàng đi đi.

– Tôi không có chỗ nào để đi.

Người phụ nữ nói. Giọng nghe khinh khỉnh, coi thường, làm như thể nhếch mép cười khẩy chưa đủ.

– Tôi không có một căn nhà để trở về. Nhưng hãy cho tôi biết, ông có khó chịu không?

– Cô đã bỏ nhà?

Người đàn ông hỏi, nhận ra mình đã chọn người lẽ ra không nên. Anh ngần ngừ, chững lại.

– Bỏ nhà?

Người phụ nữ nói, và cả cười. Khi nàng cười to tiếng nàng nhích ra, người nàng hầu như lọt ra ngoài cánh dù.

– Đừng ngờ nghếch thế. Làm sao có thể như vậy? Tôi nói tôi không có một căn nhà.

– Nhưng, cô...

Người đàn ông không nghĩ ra được điều gì để nói.

– Tại sao chúng ta không tới khách sạn hơn là tiệm rượu? Nàng nói.

Giật mình trước lời nói của nàng, anh tự trấn an, mình đã linh cảm đúng; đòn phép này là nghề của họ.

– Không, cảm ơn.

Anh bối rối đáp. Anh cố gắng nói như thể không quan tâm chuyện này.

– Tôi không mua gái điếm.

– Gái điếm? Người phụ nữ ré lên.

– Tại sao tôi lại là gái điếm? Tôi chỉ đề nghị chúng ta đi khách sạn.

Người đàn ông không nói gì, nàng thêm.

– Tôi cảm thấy cô đơn. Tôi không thích đi trong mưa một mình.

Rồi nàng bật khóc.

Anh cảm thấy luống cuống. May mà chung quanh không có ai, nhưng anh vẫn không muốn có một phụ nữ trẻ khóc dưới cánh dù của mình.

– Nhưng có điện mới rủ người lạ đi khách sạn. Cô nói cô cô đơn, song tất cả chúng ta đều cô đơn, cô thấy đấy....

Người đàn ông cảm thấy phải nói cái gì để an ủi nàng, xoa dịu nàng.

– Đi khách sạn vì cảm thấy cô đơn, thế thì hơi....

Khi anh tự lập lại, nàng chột quay người, nhìn anh.

– Có gì sai trái chứ? Ông có phải là trí thức hẹp hòi, câu nệ?

Khi anh không trả lời, nàng tiếp:

– Làm ơn xin đừng lên giọng giảng giải như thầy giáo ở trường.

Rồi nàng áp mặt vào ngực anh và bắt đầu thốn thức.

Đòn phép của nàng, theo anh, hình như cũng là lẽ thường tình, nhưng anh nghĩ mình không nên tàn nhẫn. Anh đặt tay lên vai nàng và đập nhẹ nhẹ. Trong khi đập vậy anh chột nhận ra anh cũng không còn ngại đi khách sạn với nàng nữa.

Trời còn mưa. Chung quanh không có ai. Cuối con đường vắng trải dài trước mắt có ánh sáng mờ mờ, có lẽ là đèn đường. Nếu anh tới đó anh biết sẽ có thể nhìn rõ hơn. Nhưng nó hình như ở xa.

Anh đứng yên, một tay giữ vai người phụ nữ, tay kia cầm dù, cho tới sau cùng người phụ nữ lên tiếng. Người đàn ông không thể nghe nàng, do vậy anh nâng mặt nàng lên.

– Hãy hôn tôi. - Nàng nói giọng rất thấp - Chúng ta không cần phải tới khách sạn, vậy hãy hôn tôi...

Cái dù vương vীu và anh nghĩ đến chuyện buông nó ra khỏi tay. Anh không còn trẻ trung nữa, anh tự nhắc nhở. Nhưng thay vì làm vậy, anh quàng cánh tay quanh hông nàng.

Nàng áp môi mình vào môi anh, thoạt đầu nhẹ nhẹ, rồi nàng đẩy lưỡi vào mồm anh.

– Nào chúng ta đi.

Người đàn ông nói, như thể anh đã làm một quyết định quan trọng. Giọng nói khác thường, làm ngạc nhiên.

– Ông chắc không?

Người đàn bà nói giọng khàn khàn. Nàng ngược lên nhìn vào mặt anh, người vẫn còn dựa vào anh.

– Chắc - anh gạt đầu, như thể cố tự trấn an mình - Giờ tôi cũng cảm thấy cô đơn.

Người phụ nữ lại nhếch mép cười khẩy giống trước đó.

– Tôi cá là ông không biết khách sạn ở đâu. - Nàng nói.

– Không, tôi không.

– Tốt hơn ông đừng nên đến khách sạn gần nhà, đúng không?

– Tất nhiên, - người đàn ông mỉm cười gượng gạo. Nhưng tôi không nghĩ quanh đây có khách sạn nào.

– Tôi không sống ở khu này.

Người đàn ông không trả lời, và người phụ nữ tiếp.

– Ông không hỏi căn nhà tôi ở đâu.

– Bây giờ chúng ta đã quyết định đi khách sạn, tôi chả cần biết.

– Ông nói đúng. Đối với chúng ta, đây là cái họ gọi là một cơ hội - một gặp gỡ.

– Đó là một kiểu nói xưa cũ.

– Tôi thực không biết nó nghĩa là gì, nhưng hình như rất thích hợp cho hoàn cảnh như thế này.

– Tôi không biết ai đã dạy cô thành ngữ đó.

Người đàn ông vừa nói vừa kéo người phụ nữ về mình. Qua nhúc nhích của vai nàng anh có thể bảo nàng đang cười. Cảm thấy trẻ hơn mười, ngay cả hai mươi tuổi, anh bước những bước nhẹ tênh. Mưa đã tạnh. Bây giờ anh có thể thấy con đường sáng lờ mờ trước mặt.

* * *

Người đàn ông tự hỏi mình đang ở đâu - có lẽ anh bị lạc. Nhưng không thể vậy được; anh đã sống ở khu này của Kyoto trong nhiều năm. Phải chăng anh đã khởi đầu đi sai hướng lúc rời khách sạn? Nhưng tại sao đường phố lại tối đen thế này? Giờ anh không thể thấy một chút đèn đường nào phía trước mặt..

Cũng lạ là mặc dù tối đen như mực, anh vẫn có thể bước tới trước. Anh đã lạc đường, tuy nhiên anh vẫn bước tới trước. Con đường trước mặt có vẻ như ngõ cụt, nhưng anh vẫn bước tới được. Giống như đọc một truyện mà kết cuộc cứ trì hoãn hoài hủy không ngừng. Có những cây liễu hai bên đường. Trong khi anh cố nhớ lại đường nào có hàng liễu hai bên, anh chợt thấy mình đang trên một đường phố rộng hơn nhiều. Đây hẳn phải là hoặc Đường Oike hoặc

Đường Horikawa, anh nghĩ. Tuy nhiên không rõ là đường chạy theo hướng nam bắc hay đông tây.

Anh bước dọc con đường rộng một hồi lâu, và lần nữa anh tới chỗ mà mục trường của anh đã bị thu hẹp lại. Mặc dù tối hoàn toàn nhưng anh có thể bảo đúng như vậy. Có lẽ bây giờ anh đang ở trên một đường hẹp. Không gian chung quanh hình như đè ép anh mọi phía. Anh nghĩ anh đã đi thẳng, nhưng thật ra anh đã quẹo cầu âu nhiều góc. Ngay khi anh đang cảm thấy tràn ngập mệt mỏi lạ thường, anh trông thấy có ánh sáng phía trước, giống như ánh sáng vàng vọt của một đèn treo.

– Chúng ta đã tới Ngã Tư Rokudo, phải không?

Một giọng nhỏ nhẹ đột nhiên nói bên tai.

Nàng ngay cạnh anh, nhưng giọng nói hình như đến từ một nơi xa.

– Rokudo?

Lúc anh thốt lên lời này, người đàn ông cảm thấy cẳng chân nặng như chì.

– Nếu đây là Ngã Tư Rokudo, thì chúng ta đang ở ngõ cụt.

Anh cố gắng lên tiếng. Người phụ nữ yên lặng.

– Nó là một ngõ cụt. Một phân phía trước tôi cũng không thể nhìn thấy.

Người đàn ông vừa lập lại vừa chăm chú ngó vào khoảng tối. Cái dù trong tay nghiêng đi làm đổ nước mưa trên vai người phụ nữ.

– Tôi không nghĩ nó là ngô cụt, -
nàng lẩm bẩm, trút ra một tiếng thở dài
- Tôi chắc chắn chúng ta có thể tiếp tục
đi tới.

– Nhưng tôi không thể thấy đường.

– Đường? người phụ nữ hỏi, nhìn
thẳng vào mặt anh và lắc đầu.

– Không có đường nào cả. Đó là lý
do tại sao chúng ta có thể đi thẳng tới
hoài hoài.

Người đàn ông cảm thấy không an
tâm. Ngay từ khi họ rời khách sạn, anh
đã nghĩ lung, có cái gì kỳ cục ở nàng.

Anh đã cố bỏ nàng ở lại khách sạn,
nhưng khi nàng thấy anh đang sửa soạn
đi nàng vội vàng mặc quần áo, phụng
phịu như trẻ con.

– Tôi cùng đi với ông.

Nàng vừa nói vừa chạy ào ra khỏi phòng trước anh.

– Ô, không, cô không, Tôi không muốn cô đi với tôi.

Người đàn ông nói. Chính cô đã nói “một cơ hội - một gặp gỡ”, anh đã muốn bảo nàng. Nhưng thay vì thế anh đã chỉ lập lại lần nữa, anh không muốn nàng rời đi với anh.

– Đừng lo, vợ ông không thể thấy tôi đâu.

Lúc này người phụ nữ vừa nói cười vừa bước đi bên anh. Khi đó anh nhận ra rõ ràng có cái gì không ổn.

Anh lắc đầu. Không thể, anh nghĩ. Không thể như vậy được

– Chuyện gì vậy? Tại sao ông dừng lại?

Người đàn bà đã ra khỏi cánh dù của anh, nhưng mặc dù mưa đang trút nước, nàng không bị ướt chút nào.

– Phía bên này không mưa, ông thấy đấy.

Nàng nói mê hoặc, quyến rũ, xoa tóc dài bồng bênh theo gió...

Người đàn ông không nghĩ ra được điều gì để nói; anh cảm thấy một luồng khí lạnh chạy khắp châu thân. Không ai cỡ tuổi anh sống ở Kyoto mà không biết Ngã Tư Rokudo. Người đàn ông nhớ lại cảnh mô tả trong một quyển sách: “Rokudo nằm ở phía nam Đền Kennin và đó là nơi Lãnh Chúa Ono Takamure đã dùng làm địa điểm xuất phát cuộc hành

trình tới Hades; bởi vậy nó thường được gọi là Đường tới Hades.”

Ban ngày nó chỉ là một nơi bình thường. Cách đây khoảng mười năm, khi anh đi ngang qua anh ngạc nhiên trước vẻ bình thường của nó. Ngôi đền tên Rokudo Chinkoji trông không giống như nó đã có một lịch sử đáng kể. Trong những ngày khi đây là đường tới nghĩa địa Toribeno, có thể đã có một bầu khí âm u dễ sợ, nhưng bây giờ, với bao nhiêu nhà mới đang xây dựng... Anh nhớ lại khi đó anh cảm thấy hơi thất vọng.

Bối rối, người đàn ông cố nhớ lại lộ trình anh đã đi từ khi gặp người phụ nữ. Anh đang trên đường về nhà thì trời đổ mưa. Nhà anh ở Karasuma Kuramaguchi. Giờ anh hoàn toàn ở một nơi lạ. Hơn nữa khoảng cách giữa nhà anh và nơi

anh đang ở hiện giờ không thể vượt qua bằng đi bộ. Anh nhớ đã quay chữ U đi ngược hướng nhà, và kể từ lúc đó mọi sự trở nên lạ lùng. Mưa hẳn phải đã làm thay đổi bộ mặt của thành phố. Không thể có giải thích khác. Nhưng dù anh đi lâu đến mấy anh có cảm giác luôn có một cái tường bê tông đen vô tận hiện ra cả hai bên đường.

– Chúng không phải là tường bê tông. Chúng là cái mưa đã tạo nên. Coi kìa, chúng vẫn còn đây.

Người phụ nữ nói từ phía sau anh, tay nàng đặt trên vai anh. Một bàn tay có sức nặng, lạnh cóng như đá.

Anh thu hết can đảm và chộp lấy bàn tay người phụ nữ. Các ngón tay nàng ướt và mu bàn tay cũng ướt. Rồi anh sờ tóc nàng, nó cũng ướt nữa. Cái anh thấy

trước đây, tóc khô bông bênh, hắc phải là ảo tưởng.

– Chuyện gì vậy?

Người phụ nữ hỏi, rút lại bàn tay, mỉm cười.

– Ông nghĩ tôi là ma, phải không? Nếu tôi là ma tôi đã không có cẳng chân, nhưng nhìn này, tôi có cẳng chân đàng hoàng.

Cái gì đây? anh tự hỏi, có cái gì sai, không ổn. Lời nói người phụ nữ đã khéo léo thay đổi, giọng điệu giờ nghe quen thuộc hơn. Có lẽ vì anh đã ngủ với nàng, nhưng tất cả không phải chỉ có vậy. Khi họ tới gần Ngã Tư Rokudo, nàng đột nhiên trông già hơn.

– Mấy cái này bị ẩm ướt.

Người phụ nữ vừa nói vừa cố mỗi một điều thuốc lá của anh. Nhưng nó không cháy dù nàng đã cố gắng bao nhiêu lần. Người đàn ông rùng mình nhớ lại một cảnh giống hệt như thế.

– Tại sao cô không lấy cái của tôi?

Anh vừa nói vừa rùng mình. Anh nhận ra có lần anh đã thốt ra những lời hệt như vậy.

– Cám ơn. Ông thật tốt.

Người phụ nữ mỉm cười. Lại nữa, đây cũng chính là những lời đó. Anh phải cố gắng hết sức để hàm răng khỏi run lập cập. Nếu khuôn mặt người phụ nữ này trở nên khuôn mặt của người tình....

– Ông trông tái nhợt.

Người phụ nữ vừa nói vừa đưa bật

lửa sát mặt anh sau khi nàng đã dùng nó để moi thuốc lá.

– Ông thực sự tái nhợt. Tôi không biết ông có sốt không đấy.

– Tôi không sao.

Người đàn ông đáp, thở một hơi dài. Dầu sao, mặt người đàn bà không phải là mặt người tình. Một khuôn mặt với đôi mắt hơi xếch, chỉ có một mí xùm xụp, giống khuôn mặt anh đã thấy trước đây trên giường ở khách sạn.

Có cái gì ngọ nguậy ở dưới đáy cái khoảng mưa đen kịt này, cái mà anh đã cố gắng đẩy ra khỏi đầu óc mình. Hồi đó anh đã hiếm nghĩ đến nó - không phải rằng anh đã cố quên, nhưng chỉ đơn giản là nó thuộc về quá khứ.

– Xưa có lần tôi đã có người tình.

Anh nói như thể khắc ra được một cái gì mắc kẹt trong cổ họng.

– Bây giờ thì ông cũng đang có người tình.

Người phụ nữ vừa nói một cách thản nhiên vừa nhả khói thuốc lá.

– Không, bây giờ thì tôi chỉ có vợ tôi.

– Vợ ông khiến ông bỏ nàng?

– Không. Chuyện đó xảy ra trước khi tôi lập gia đình.

– Trường hợp đó thì không có vấn đề gì, phải không?

– Nàng già hơn tôi.

– Tôi hiểu.

Vẻ mặt người phụ nữ trở lại thản nhiên như trước và nàng hỏi xin thêm

điều thuốc khác. Tuy nhiên cách hút thuốc của người phụ nữ thì giống như người tình của anh. Thay vì duỗi thẳng hai ngón tay và giơ cao, nàng dùng ngón cái và ngón trỏ để giữ điều thuốc, làm thành một vòng tròn nhỏ, giống như cách Jean Gabin làm. Cách này có thể hợp với đàn ông to con, nhưng khi phụ nữ dùng nó thì trông giống như học sinh trung học hút thuốc lén sau lưng thầy giáo.

Anh đã vướng vào cuộc tình với mục đích tìm vui, nhưng người tình đã bảo anh nàng sẽ giết anh nếu anh bỏ nàng; nàng sẽ giết anh trước rồi tự tử sau. Anh không coi đe dọa của nàng là nghiêm túc. Nhưng nàng đã không cố giết anh, mà đã cố tự tử bằng thuốc ngủ. Sau đó nàng phải nằm viện khoảng một tháng. Nàng được chữa bệnh trầm cảm. Sau khi

nàng xuất viện nàng lập gia đình.

– Tôi sẽ là người vợ thứ hai của một ông hơn tôi hai mươi tuổi, ông thấy đấy, và chuyện xảy ra giữa ông và tôi là một giấc mộng.

Người phụ nữ đã nói thế và gượng mỉm cười với anh. Lúc đó anh đã rất muốn ôm nàng trong vòng tay, nhưng quyết định cưỡng lại; anh biết rằng nếu anh không tự kiềm chế, anh sẽ lại vướng víu vào cùng một rối ren như trước.

– Chuyện gì vậy? Ông lại lặng thinh một cách dễ sợ.

Người phụ nữ nói. Anh kéo bàn tay lạnh của nàng về phía mình. Anh muốn hai người giữ nguyên như vậy trong một lát. Ánh sáng vàng vọt của ngọn đèn treo vẫn đang lung linh ở xa. Thật lạ lùng là

họ đã đi một hồi lâu, mà vẫn không sao tiến gần cái ánh sáng đó.

* * *

Không rõ là thời gian đã trôi qua bao lâu. Mưa đã lại tạnh lần nữa và trăng gần tròn đầy đang ở giữa trời, chiếu ánh sáng nhạt màu xám bạc trên cảnh vật. Người đàn ông và người phụ nữ đang ngồi ở bờ sông, mệt lả vì đi bộ.

Khi người đàn ông nhóm dậy, anh thấy người phụ nữ đang ngủ, đầu tựa vào vai anh. Anh đang định lấy áo jacket đắp cho nàng thì nàng thức giấc.

– Ô, chết thật...

Nàng mỉm cười, trông ngượng nghịu.

– Tôi hẳn là đã thiếp ngủ sau khi khóc.

– Cô đâu có khóc.

– Đừng cố làm cho tôi vui lên.

Nàng nói, khuôn mặt nhăn nhó như đang bị đau.

– Giả sử ông về nhà bây giờ. Phải, ông về nhà và mở cửa. Ông thấy các phòng trống rỗng. Tất cả chỉ còn có cái điện thoại nằm một mình. Vậy ông sẽ làm gì?

Người đàn ông không trả lời ngay. Anh không biết nàng định nói gì.

– Không thể nào chỉ có cái điện thoại nằm đó.

– Tại sao không?

- Trộm thường không làm như vậy.
- Không có trộm nào cả.

Người phụ nữ nói, rồi bật khóc.

– Tôi không nói về mấy tên trộm. Tôi đang hỏi ông, ông sẽ làm gì khi vợ ông đã đi mất tiêu.

Người đàn ông không thể tưởng tượng vợ mình đã bỏ đi. Anh trở nên bần khoản. Anh đã giả định là vợ anh luôn luôn có đó khi anh về nhà.

– Ông không thể giả định nàng sẽ luôn luôn ở đó, ông biết đấy. Như hôm nay tôi vừa bỏ đi.

– Vậy là cô cũng đã có lập gia đình?

– Tôi nói tôi bỏ đi, phải không? Tôi chưa ký giấy tờ nhưng tôi đã bỏ ông ta. Dẫu sao, đây là bước đầu tiên.

– Có đánh nhau không? Đôi khi cũng rất dễ mất bình tĩnh.

– Không phải như vậy. Mà đây là kết luận của tôi sau một thời gian dài suy nghĩ.

– Một thời gian dài? Nhưng cô đã già đâu.

– Nếu ông phải chịu đựng trong cả một năm, thế là đủ dài. - Nàng chua chát nói.

– Ông ta thường nói tôi sẽ bỏ đi khi ông ta không ở gần. Thế là tôi làm thật. Ông ta đi công việc ba ngày, tối nay mới về. Khi về nhà ông ta sẽ không tìm thấy một thứ gì, không gì ngoài cái điện thoại. Tôi đã kêu người đại lý bàn ghế giường tủ cũ và bán tất cả đồ đạc, Nhờ vậy tôi thu được một số tiền lớn. Nếu chúng ta

muốn, chúng ta có thể đi khách sạn lần nữa.

Thế này thì quá đáng, người đàn ông thâm nghĩ, nhưng anh không thể nghĩ ra điều gì để nói với nàng.

– Chồng cô sẽ bị sốc. Có xung đột thật, nhưng ông ta không tưởng tượng được chuyện lại như thế này. Khi ông ta về nhà và không thấy gì ở đó, thế thì hơi...

– Ông hình như biết khá rành đầu óc của người khác.

– Không phải người khác. Mà là chính tôi!

Người đàn ông kêu lên. Lời nói thốt ra bất ngờ, và lúc đó anh cảm thấy như đất dưới chân mình rung chuyển.

Không, mãi tới giờ anh mới nghĩ về chính hoàn cảnh của mình. Anh nhìn thấy vẻ mặt bệnh hoạn của vợ bằng con mắt ở trong đầu. Vẻ nhợt nhạt của nàng trở nên càng kém hấp dẫn sau khi lấy nhau; nàng đã ngưng trang điểm. «Tôi đã không nên lập gia đình,» nàng lập lại hoài, thường là thẳng vào mặt anh. Nàng có việc làm tốt ở trường mẫu giáo, nhưng khi sinh con nàng bỏ việc. Các phụ nữ khác cùng làm việc với nàng thì vẫn tiếp tục, vì làm nhân viên của thành phố là một chuyện ai cũng mong ước. Nhưng nàng không có người để có thể nhờ cậy, giúp đỡ. Tiếp tục làm việc trở nên quá sức đối với nàng. “Tôi phải chăm sóc không phải chỉ đứa bé mà cả người khác nữa”, nàng thường nói, ám chỉ anh.

Bây giờ con gái họ đã lên trung học.

– Con có muốn theo mẹ khi mẹ có việc làm?

Anh nghe thấy vợ hỏi con gái.

– Con có thể ở với cha nếu con muốn.

Con gái anh lắc đầu, nói:

– Không, con không muốn vì nếu thế, bố sẽ bắt con nấu ăn hàng ngày.

Cả hai đã cười rộ. Vợ anh hẳn đang đùa. Đây hẳn chỉ là chuyện đùa.

Anh tưởng tượng một điện thoại nằm giữa căn phòng trống. Hai năm trước vợ chồng anh đã bán căn nhà cũ ở Anekoji Nishi Toin và dọn tới một căn condo mới. Khi anh tới căn hộ mới, trước khi đồ đạc được đưa đến, anh thấy một điện thoại nằm ở một chỗ không cảm thấy có chút sinh khí nào, và nó làm anh nản

lòng. Một giờ sau vợ anh tới với con gái cùng mọi thứ gia dụng. Trước đó, anh nhớ lại, căn phòng đã trông như một xà lim nhà tù.

– Ông có định sắp trở về nhà, nghĩ rằng nhà đang tỏa sáng, vợ ông đang đợi ông với món ăn khuya?

Người phụ nữ hỏi giọng hờn trách.

Người đàn ông lưỡng lự một chút nhưng cũng mạnh dạn trả lời.

– Tôi không có nơi nào để đến.

– Vậy thì ông có thể ở đây.

– Ở đây? Cô muốn nói tại Ngã Tư Rokudo này?

Người đàn ông muốn hỏi nàng, nhưng anh sợ nói lên cái tên. Anh giữ im lặng. Sau khi đã đi cầu âu trong một địa

phận không quen của thành phố, anh đã mất cảm nhận phương hướng.

– Đây hẳn phải là Sông Kamo, anh nói.

– Nó có thể là Sông Katsura, người phụ nữ nói.

– Tôi sinh ra ở đây trong Kyoto. Tôi biết phân biệt Kamo với Katsura.

– Ông biết?

Người phụ nữ nói với giọng xem thường và liếc anh nghi hoặc.

– Nếu anh biết thì có ích lợi gì?

Lúc đó người đàn ông cảm thấy rằng không có cách nào để anh thoát khỏi Ngã Tư Rokudo.

Khi buổi sáng tới, anh nghĩ, cái mê hoặc này đến từ Hades sẽ tan biến giống như một bùa phép. Anh chỉ việc phải đợi cho tới lúc đó. Người phụ nữ xa lạ này, đã khóc cười bên anh, cũng sẽ biến mất, anh tự trấn an. Và anh có thể trở về nhà nơi vợ và con gái đang chờ đợi. Anh mong ước thời gian trôi qua mau.

– Chuyện gì vậy? Ông không thể đi nữa sao?

– Tôi mệt lắm rồi.

– Buổi sáng sẽ đến sớm, nàng nói, như thể đọc được đầu óc anh. Nhưng trừ phi ông cất bước, buổi sáng sẽ không đến.

– Thú thật, nàng tiếp khi anh không trả lời - Tôi cũng mong buổi sáng đến sớm. Nhưng tôi không nghĩ tôi có thể làm được, vô hy vọng.

Giọng nàng run run như có nước mắt.

Không đợi anh trả lời, nàng tiếp:

– Ông có thể làm được - ông có thể trở về nhà.

Người đàn ông và người phụ nữ ngồi đó, nhìn giòng sông chảy. Xét theo cường độ sáng tỏ của ánh trăng anh nghĩ bây giờ hẳn phải quá nửa đêm. Các tia ánh trăng rơi trên mặt sông và trôi vạt vờ.

Đèn neon bên kia sông vẫn còn loang loáng, Chúng thấp cho tới sáng? Người đàn ông tự hỏi. Ánh sáng hình như gần cận đủ để tay anh chụp tới. Nếu anh muốn, anh có thể tới đó; anh có thể đi ngay bây giờ. Anh có thể qua sông, Tuy nhiên không có cây cầu, cách nào đó nó đã biến mất. Anh sẽ phải đi trong nước.

Nó không sâu, anh quyết định như vậy, không vì một lý do đặc biệt nào.

Nếu tôi có thể qua lại giữa bờ này và bờ kia tôi sẽ giống như Lãnh Chúa Ono, anh tự nhủ thầm. Thật ra không phải là Lãnh Chúa Ono, bất cứ ai cũng có thể làm được bất cứ lúc nào - chỉ đơn giản là người ta không biết rằng họ có thể làm được.

Người đàn ông nhìn lần nữa các đốm sáng bên kia bờ sông. Màu sắc bắt đầu trở nên nhạt trước bầu trời đang sáng dần.

Đây vẫn còn là Ngã Tư Rokudo? anh tự hỏi, quay sang ngó người phụ nữ. Nàng chưa đi mất tiêu.

– Ông sẽ làm được, ông có thể trở về nhà.

Anh nghe giọng nàng, vọng lên từ đáy ý thức đã bị rã rời. Anh hít một hơi dài, như thể để cố gắng đẩy ra cái mệt mỏi của thân xác. Anh nghe tiếng xe điện đằng xa. Khi anh ngồi đó, anh nghĩ chắc hẳn phải là chuyến xe đầu tiên trong ngày, đang chạy dọc con sông.

Phạm Đức Thân dịch

